

לפי הגירסא במשנתנו, מסביר אב"י [בגמרא] את דברי המשנה כך: (3)

יש בכלל הנשרפים על עבירת האיסור של הבא על "אשה ובתה", דהיינו אם חמותו וחמותו [המפורשות בתורה], שהבא על כל אחת מהן דינו בשריפה], גם נשרפים נוספים, הנכללים גם הם באיסור "אשה ובתה". וזאת, על אף שלא נאמר במפורש בתורה שדינם בשריפה. ואלו הם: (4)

א. הבא על **בתו**, שאינה מאשתו, אלא היא בת אנוסתו. (5)

ב. וכן הבא על **בת בתו**, ועל **בת בנו**, דהיינו, הבא על נכדותיו שהיו לו מאנוסתו.

ג. וכן הבא על **בת אשתו**, בין שהיא בתו, (6) ובין שהיא בת שיש לאשתו מאדם אחר [שהיא בת חורגת].

ד. וכן הבא על **בת בתה**, וכן הבא על **בת בנה**.

ה. וכן הבא על **חמותו**, וכן הבא על **אם חמותו**.

ז. וכן הבא על **אם חמיו**. והגמרא תבאר את הקטע הזה.

גמרא

שנינו במשנה: הבא על אשה ובתה.

מדייקת עתה הגמרא מלשון המשנה, שבהכרח, מזה שאמר התנא "אשה ובתה", כוונתו היא לשתני נשים, שהבא על כל אחת ואחת מהן חייב שריפה. ושתני הנשים הללו הן "אם חמותו", ו"חמותו". ולפי זה, אין אשתו של האדם נכללת בלשון התנא "אשה ובתה".

ודיוק זה בנוי על שלשה דברים:

האחד, על כך שבהמשך המשנה אומר התנא, שכל שאר הנשים הנוכרות במשנה נכללות ב"אשה ובתה". ומזה משמע, שיש "אשה ובתה" הנאמרות במפורש בתורה לחיוב שריפה, והיינו אם חמותו וחמותו, ומזה נלמדות שאר הנשים הנוכרות. ולכן אי אפשר לומר ש"אשה ובתה" היא אשתו ובת אשתו, שהרי לגבי בת אשתו לא נאמר בתורה במפורש חיוב שריפה. ובהכרח, שכונת התנא לחמותו, שנאמר בה שריפה במפורש.

השני, על כך שלא יתכן לומר כי "אשה ובתה" הכונה היא לאשתו ולחמותו, כי אם כן, היה התנא צריך לומר "הבא על אשה ואמה".

השלישי, על כך שלא יתכן לומר כי "אשה ובתה" היא למי שבא על חמותו ועל אשתו,

3. כאמור, לרבא [בגמרא] יש שיטה אחרת וגירסא אחרת, ולכן הוא מבאר את המשנה באופן אחר.

4. והם נלמדים בגזירה שוה מאשה ובתה.

5. האיסור לבוא על בתו מאנוסתו הוא לאו

נפרד [ויקרא יח יא] "ערוה בת בנך או בת בתך לא תגלה ערותך, כי ערוותך הנה". וממנו נלמד איסור ערוה של בתו.

6. וחייב עליה שתיים, הן מצד בתו, הן מצד בת אשתו.